

N:o 80.

Af herr **J. M. Johansson** i Mellbyn, om tillägg till § 30 mom. 1 fattigvårdsförordningen.

Vid sistlidne riksdag väcktes i Andra Kammaren motion, n:o 29, angående befrielse för fattigvårdsstyrelse i gränskommun från befattningen med fortskaffande af från grannlanden hitförpassade nödstälde svenske undersåter.

På förslag af sitt tillfälliga utskott (utlåtande n:r 16) biföll Andra Kammaren skrivelse till Kongl. Maj:t i ämnet, men Första Kammaren afslog skrivelseförslaget.

I Dals-Eds kommun vid norska gränsen fortfara de berättigade klagomålen öfver besvär och utgifter, som tillskyndas kommunen för från Norge ditsände nödstälde svenske undersåter. Närmare uppgifter härom finnas i bilaga dels till denna och dels till nämnda motion n:o 29 sistlidet år.

De utgifter, gränskommun måste vidkännas för sådana tillfälliga understöd, som angifvas i kongl. kungörelsen den 9 juni 1871, åt arbetsföre men nödstälde svenske medborgare, återfås af statsmedel först påföljande året, hvaraf följer, att gränskommun får för denna kategori af hitförpassade undersåter vidkännas ränteförlust, utom dermed förknippade besvär och skriftvexlingar.

Under senare tid har dock största förlusten drabbat gränskommunen Dals-Ed för sådana ditförpassade, som, enligt § 1 i kongl. förordningen den 9 juni 1871 angående fattigvården, äro berättigade till fattigvård, emedan lemnadt understöd för dessa skall uttagas af det samhälle, hvarest den behöfvande har hemortsrätt, och tvister med dessa samhällen ofta uppkommit.

I Norge söka vederbörande utforska och i förpassningen hit angifva den kommun i Sverige, från hvilken den behöfvande utvandrat, men gränskommunen är ändock enligt § 30 fattigvårdsförordningen pliktig att lemna fattigvårdsstyrelsen i det samhälle, som förpassningen angifver, tillfälle att sjelf taga befattning med hemsändningen. Vid förfrågan härom bestrides vanligen både hemortsrätt och ersättningsanspråk, rättegång blifver följd, och har det visat sig, att det samhälle, som förpassningen angifvit, i de allra flesta fall varit rätta hemorten.

Således vore ömsesidigt fördelaktigast, att hitförpassad och till obligatorisk fattigvård berättigad utan förfrågan från gränskommunen fortskaffades till den ort förpassningen angifver, ty många och fleråriga rättegångar skulle derigenom undvikas.

Till vederbörande utskotts förfogande skall lemnas ett utslag, som visar, att dylik rättegång kan uppehållas omkring 6 års tid och medföra flera hundra kronors förlust för hvardera parten.

Derför tillåter jag mig hemställa,

att Riksdagen ville för sin del besluta ett tillägg till § 30 mom. 1 af kongl. förordningen den 9 juni 1871 angående fattigvården af följande innehåll:

Endast i det fall, att enligt § 1 fattigvårdsberättigad från utrikes ort blifvit förd till polismyndighet i gränsort, hvarest Konungens befallningshafvande icke har sitt säte, och att i förpassningen är uppgifven nämnda fattigvårdsberättigades hemort, skall fattigvårdsstyrelsen i gränsorten utan föregående skriftvexling låta fortskaffa sådan person till uppgifna hemortens fattigvårdsstyrelse, hvilken sedermera skall ersätta nödig underhålls- och resekostnad, som gränskommunen förskotterat.

Härjemte anhålles vördsamt, att denna motion hänvisas till lagutskottet, och i fall utskottet anser ändring i föreslagna ordalydelsen nödig, öfverlemnas

åt utskottet att i nämnda stadgande föreslå den ändring som angifna förhållanden påkalla.

Stockholm den 26 januari 1900.

J. M. Johansson

i Mellbyn.

I motionens syfte instämma:

W. T. Lundgren.

B. Dahlgren.

Bilaga.

För att lindra Dals-Eds kommun, som varande gränskommun till Norge, för den förlust den årligen måste vidkännas för sådana fattiga, som på grund af kongl. förordningen den 15 februari 1855 från Norge blifva hit förpassade och tillhöra andra fattigvårdssamhällen, vill fattigvårdsstyrelsen härstädes till riksdagsmannen herr J. M. Johansson i Mellbyn framställa förslag att vid innevarande års riksdag åstadkomma, det kongl. förordningen den 9 juli 1871, § 30 finge ett sådant tillägg, som medgifver Dals-Eds med andra dermed jmförda kommuner att för sådana fattiga, som äro berättigade till fattigvård och från Norge blifva på grund af ofvanberörda förordning förpassade, dessa fingo till den i förpassningen uppgifna hemorten genast hemsändas, samt af den uppgifna hemorten utbetomma transportkostnaden och nödigt underhåll samt utgift för läkarebesigtning, när sådan kan behövas för att utröna, huruvida personerna äro berättigade till fattigvård eller icke.

Största olägenheten med ifrågavarande fattigvård, som det nu är, beror mest derpå, att härvarande fattigvårdsstyrelse icke kunnat få dessa obekanta fattiga utackorderade till så låga priser, utan när svarandestyrelserna bestrida beloppet, som varande för högt, är vanligt, att vederbörande

myndigheter afgör och nedsätter det fordrade beloppet till hälften, oaktadt det varit lagligt styrkt, att det af styrelsen måst utbetalas, hvilket synes af bifogade utslag, och dessutom den ränteförlust som uppstår, beroende mest på vederbörande myndigheters sena afgörande af dylika mål, som oftast dröjer ända till 5 à 6 år.

Genom en sådan förändring skulle olägenheten för dessa andra fattigvårdssamhällen blifva högst ringa, som det visat sig, sedan laglig utredning skett, att den i förpassningen uppgifna hemorten i de allra flesta fall varit den rätta, och om något samhälle någon gång skulle drabbas af den olägenheten att låta utreda en sådan tvist, så är säkert, att detta skulle blifva en sällsynthet, och vore väl heller icke orimligt, om dessa besvär blefvo något fördelade.

Att uppgifterna äro rigtiga intygas.

För Dals-Eds sockens fattigvårdsstyrelse

Gust. Hansson

Ordförande.
